

ב"מ"ס נ"ב"א"ס חמ"ט"ק"ו של ח"י ר' יצחק אב"ד
מאת: ר' יצחק אב"ד ז"ל
כ"ט אב"ב ①

ועבדין תרי

י"ס. אלמא חק קטע הוא מתקנת חכמים על ישראל החוקים לעשותן ואפילו גלא ספק הלך כמד יומא אריכא שוינהו:

הדין ימים אלו ג"כ נגד יו"ד דברות. ולכך
ר"ה נגד אנכי ולכך ממליכין לקב"ה בשופר
ומלכיות וזכרונות ויום שני כנגד לא יהיה לך
ולכך תרי יומי כיום אריכתא כי אנכי ולא יהיה
לך בדבור אחד נאמרו ויה"כ נגד לא החמוד כי
ציה"כ הרי אנו כמלאכים ונעלה כל תאוה
וחמדה. והנה לא זו שהם כנגד יו"ד דברות
אף גם נגד יו"ד מאמרות שבהן נברא העולם
וכ"ה כנגד בראשית דהוי ג"כ מאמר והוא שכבר
אמרנו שביריאת עולם היה בשופר

מנהג ברכה ② סיון קרן סק"ו

(א) אסור בשני. אף על גב דבשאר יום טוב מתר בשני מכת
מקה נפשך. אם יום ראשון הוא קדש השני הוא חל ואם השני
קדש הראשון היה חל, (ב) הקא אסור, דמתנהו תדא קדשתא היא:

מנהג ברכה ③ סיון קרן סק"ו

(יד) ש"ל ראש השנה.
מפני ששני הימים הם קדש וקיום אהד ארף הן חשובים. וקפסק
אם נולדה ביום טוב ראשון מתר אף ביום טוב שני של ראש
השנה, וכן כתב הפוסק הגדולה (הגה"ט), והעולת שבת (סק"ד) מקמיר:

יעבור בשל חלק ④ זכור לך ז"ל

ולכך עשרת ימי תשובה הן כנגד י" דברות, דבור
אנכי יום ראשון דראש השנה, ולכך תוקעים
בשופר להמליך מלך, כמו שכתב ר' סעדיה גאון, כי
זוהיא מצות אנכי, לקבל מלכות שמים ולהמליכו
בכל העולם גדול וקטן. ויום ב' דראש השנה נגד לא
יהיה לך, כי בחוץ לארץ היושבים תחת השרים
ומזלות, יושבי חו"ל, הם חוגגים יום השני, והם
אלילים אחרים, כאומרם [כתובת קי]: כל הדר בחוץ
לארץ כאילו עובד עבודה זרה, כי הם אלהי ארץ,
ולכך נאמר לא יהיה לך אלהים אחרים, מבלי לעבוד
לצורת עליונה, והואיל ואנכי ולא יהיה לך בדבור
אחד נאמר, לכך שני ימים של ראש השנה כיומא
אריכתא וקדושה אחת הם כי הם כדבר אחד,
הואיל דיבור אחרון ודיבור ראשון שייכי אהדדי
כמ"ש, לכך יום הכפורים וראש השנה מישך שייכי.
יום ג' דתשרי נגד לא תרצח, ולכך בעו"ה כשגברו
העונות וקלקול הרשעים, נהרג בו גדליה, ותמיד
שבת בתוך ימים אלו היא לתקן קלקול שבת,
ובאמת צריך תשובה רבה לקלקול הלזה, כי באמת
רבו מחללים בעו"ה בחילול שבת מלאכות
דאורייתא ודרבנן:

④ זכור לך ז"ל

שכן ביומא דביפורי ליה ליה רשותא
לאסבוגי כמאי "אמר רמי בר חמא השטן
בנמטריא תלת טאה ושיתין וארבעה די'
תלת טאה ושיתין וארבעה יומי אית ליה
רשותא לאסבוגי ביומא דביפורי ליה ליה
רשותא לאסבוגי:

אלן זכור לך ז"ל ⑤

יד לא תחמוד. אנשים רבים
יתמהו על זמם המנהג, אך יהיה אדם שלא יתמוד דבר יפה עלט
כל מה שהוא נסמך למראה עיניו.

יעבור בשל חלק ⑥ זכור לך ז"ל

הנהגה באמת בימים אלו כל יום מסוגל לתשובה על
יום שפעל בו עבירות, ויו"ד ימים כנגד יו"ד
דברות, יום ראשון כנגד אנכי, והשני כנגד לא יהיה
לך, ובדיבור אחד נאמרו ולכך הם כיומא אריכתא,
[כזה ד:] ויום הכפור כנגד לא תחמוד, ולכן אז
בטלה החמדה, יש לאדם לפשפש במעשיו ולעשות
הכל בפלס ומשקל — כנגד החטא מצוה כנגדו,

קדש יפונסן ⑦

עלינו מוטל ציו"ד ימי תשובה לחקן הפגמים
בכללות ובפרטיות וכל רגע ורגע כעובר בימים
אלו צלי הדבור תשובה הוא פסידא דלא סדר
צע"ה ולכן הקיפו בני אל חי משינח האולת ותנו
דעתכם לכך לחזור בכל אופן מכל דבר ובפרט
מדברים שאדם רגיל נהג ונחשבים כהיתר עד
שזר נחשב אה אדם ימחה בו אוי לנו מיום

קדש יפונסן ⑧ זכור לך ז"ל

רבי נהוראי אומר מפני מה נהגה קורת (ט) רוח בעשרת הימים מ"אש
השנה ועד יום הכפורים כנגד עשרה נסיונות שנחנכת אברתם אבינו ונסצא שלם ככולן לפיכך
נתן הקב"ה לישראל עשרה הימים שבין ראש השנה ליום הכפורים וכנגד עשרת הדברות שקבלו
ישראל בסיני שאם יעשה תשובה שלימה בעשרת הימים פראש השנה עד יוה"כ שיקב"הם בתשובה
שלימה לפניו לכך נאמר לנו נא ונכחה יאמר ה' אם יהיו חסאיכם כסנינים כשולג ידביט אם
ארימם כחושע כצמר יהיו.

והיתה חתימת הגלות, כי בעון שבועות שקר ושוא והזכרת שש"ל דחמירי נתעוררה מדה"ד והיה מה שהיה:

וכתב הרב מהר"י שם ביערת דבש, דיום הכפורים הוא כנגד לא תחמוד, השקול ככלם, ודיבור אחרון ודיבור הראשון שייכי, ונעוץ סופן בתחילתן, כי כל הרודף אחר התאות וחמדת הזמן של שוא, סופו לשכח ה' מכל וכל, ואין אלהים נגד עיניו, ויאמר עולם כמנהגו נוהג ולית דין ולית דיין, בעו"ה, וגם, עיקר החמדה והתאוה לדעת ה' ולהכיר עוצם יכלתו, ומה רבו מעשיו בחכמה נפלאה, ולחמוד ללכת בדרכיו, זהו התאוה הנרצית, והואיל ודיבור א' ואחרון שייכי אהרדי, לכך ר"ה ויה"כ שייכי נמי, עכ"ד, והנה, יעקב אע"ה אמר, אם יהיה אלהים עמדי, ושמרני בדרך הזה אשר אנכי הולך, ונתן לי לחם לאכול ובגד ללבוש, ושבתי בשלום אל בית אבי, והיה ה' לי לאלהים, והאבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים, וכל אשר תחן לי עשר אעשרנו לך, ובדבריו אלו רמוזים עשרת הדברות, כי הנה רז"ל אמרו, ושמרני בדרך הזה, מע"ז ג"ע ש"ד, וא"כ, הרי, אם יהיה אלהים עמדי, שם אתה מוצא אנכי ולא יהיה לך, ושמרני בדרך הזה, לא תרצח לא תנאף, ונתן לי, לא תגנוב, לחם לאכול ובגד ללבוש, לא תחמוד, שלא היה מבקש אלא המוכרח לחיות נפש, ושבתי, קרי ביה ושבתי, הב' בקמץ, שם רמז, זכור את יום השבת, וכן מצינו שאז"ל בילקוט, ע"פ, ויחן את פני העיר, שתקן תחומין לשבת, ושמר את השבת, אל בית אבי, רמז, ככד את אביך, והיה ה', רמז לא תשא, כמ"ש בירושלמי, דמאן דרחים למלכא לא משתבע ביה לשקרא, לי לאלהים, רמז לא תענה, כמ"ש שם בירושלמי פ"ק דברכות, דבק"ש רמוז עשרת הדברות, ורמז לא תשא בואהבת, ולא תענה כאני ה', ע"ש, וכיון שיעקב אע"ה קבל וקים עשרת הדברות, ואמר, וכל אשר תחן לי עשר אעשרנו, לכך, הקב"ה נתן לנו עשרת ימי תשובה, שהם נגד עשרת הדברות שקבל וקיים יעקב אע"ה, הוא הדבר שדברו רז"ל, אמר הקב"ה, בשביל זה אני נותן לבניך עשרת ימי תשובה, הכונה, שהם כנגד עשרת הדברות שקבל

כאמור:

אתאן לדידן, ודיבור לא תחמוד שהוא שקול ככלם, וממנו יבא לעבור כלם, והוא כנגד יום כיפור, מי שהוא עניו, לב נשבר, נבזה בעיניו, לא יחמוד ולא יתאוה כי אם לעבוד

בוראו:

131 מס' טו' כ"ב

וַיִּדַר יַעֲקֹב גֵּדֵר לֵאמֹר אִם־יִהְיֶה אֱלֹהִים עִמָּדִי וְשָׁמַרְנִי בַּדֶּרֶךְ הַזֶּה אֲשֶׁר אֲנֹכִי הוֹלֵךְ וְנָתַן־לִי לֶחֶם לֵאכֹל וְיִבְרַךְ

מסקנה 10 למת בחיוב כש"ל

א"ד תחזק לפה ועשיתם אמר הקב"ה לישראל עשו ישובה באילו עשרת הימים בין ר"ה ליום הכיפורים ואני סוכה אהכם ביום הכיפורים כדא אתכם ביום חמשה עשר (בראשית ט') ועש אלהים את הריקע וכו', ובבית קרבנות נוסף אב"ד להם עשרה פ"י אחד איל אחד כבשים בני שנה שבעה ושעיר צדיק אחד לחטאת הרי עשרה ולמה עשרה כנגד עשרת ימי תשובה ואם עשיתם תשובה כהם חתום באים לפני ביום הכיפורים ח' ואפילו יש עונות מן הארץ ועד השמים אני סלחנים כש"ל והך אב"ד להם הנביא (ישעיה ט') (בה) רחצו הו"ו תשע מידות כתב כאן כנגד תשעה ימים שכן ר"ה ליום הכיפורים שפסו יתום ריבו אלכנה ורי תשע מידות כאן ומה כתב אח"כ לכו נא ונזכרת יאמר ה' אם יהיה חסאיכם כשנים כש"ל ילכונו, ר"א לפה עשרה (פס) כנגד עשרה מאמרות שכתבם נברא העולם שבוים הזה כל העולם עוסדים כדון לפני הקב"ה והעולם מתהייב כליוה מפני שכריותו כלולכים כעבירות (כו) והקב"ה סוכת את עולמו נכסאת אויב כאלו כו ביום נברא העולם, ר"א לפה עשרה כנגד עשרת הדברות שכתבו בסני שום פניהם של ישראל שלא קיבלו אותם אומות העולם וישראל קיבלו אותם

מסקנה 11 ליום יקר מא' ק"א

אנכי ה' אלקיך וכו' לא יהי לך אלהים אחרים וכו' (שמות כ ב-ג)
כי-ק אא-ו מרן אדמור זצל מנוד אפר, בשפת אמת מביא שעשרת ימי תשובה הם כנגד עשרת הדברות (ע"י בשפ"א לדיה שנת תרל"ב תרל"ג, ובתגוב"א זמא פרק כ"ב), נמצא שבי ימים של ראש השנה זה נגד אנכי ולא יהי לך, וא"י (ע"י בש"ק דר"א פמ"א) אנכי ולא יהי לך בדיבור אחד באמרו, ובי ימים של ראש השנה הם ג"כ כיזמא אריכתא (ע"י ביצה ד' ע"ב וברשי ד"ל שם, ובזוה"ק ח"ג ר"א ע"א וע"ב), ודיה נגד אנכי ולא יהי לך לקבל על עצמם על מלכות שמים, וזה חסד מצאת השיית שאמר אנכי לפני לא יהי לך, היינו אע"פ שלא מנוקה עוד מהמסלות יכולים לקבל על מלכות שמים, וא"י שהסדר הוא סודיה מביאה לידי קדושה (שיהי"ד א' ט'), אבל כן הוא לפני משורת הדין (ע"ע בשפת אמת לפסח תרס"ב ד"ה וספרתם), וראש השנה הוא קדושה כמ"ש (נזמר ח' י') כי קדוש היום לאדונו, ויהי"כ הוא סודיה (ע"י ויקרא ס"ו ל'), וזה הוא הבח מן על מלכות שמים שבאים אח"כ לטהרה, וזה בדיבור אחד באמרו, ששניהם אחד, ומשום זה ר"ה יומא אריכתא מפני שיש דינא קשיא דינא רפיא לעשות משניהם דינא רפיא וא"י (ר"ה י"ח ע"א) וכולן נסקרין בסקידה אחת, ע"י שהם כולם ביחד [באחדות] נתעלים א"י הנמכרים, [וכ"י]

מסקנה 12 לחיוב ככ"ל כ' שלמך קשה

נחזור לענינו, דכפי דברי הרב מהר"י, דעשרת ימי תשובה הם נגד עשרת הדברות, אפשר לומר וקרוב לשמוע, דיום ג' הוא נגד לא תשא, שהוא דיבור שלישי, ולכן אירע מה שאירע, שנככה גחלת ונהרג גדליה בן אחיקם.

3 בעולם הזה יותר ממי שנוטה אחרי התאוות, ושבע כל ימיו כעס ומכאוב:

לְלִבְשׁ: 10 וְשָׁבְתִי בְשָׁלוֹם אֶל־בֵּית אָבִי וְהָיָה יְהוָה לִי לֵאלֹהִים:

= וְהָאֵכָן הַזֹּאת אֲשֶׁר־שָׁמַתִּי מִצִּבָּה יְהוָה בֵּית אֱלֹהִים וְכָל אֲשֶׁר תִּתֶּן־לִי עֲשֶׂר אֲעֲשֶׂרנָּה לָךְ:

17 כַּפֶּה קָמִישׁ - סִיּוֹס בְּקָבוֹשׁ - כַּסְּאֵי מִכְּבָד

רכ"ח] לַמְּנַחֵה קוֹרִין לַפְּרִשְׁת עֲרִיּוֹת, יִלְ עַעַס לֹזֵה דַנְסַפֵּר קֶשֶׁת יְהוֹנָתָן (דְּרוֹשׁ כִּי) כַּמֵּן דַּעֲשֶׁרֶת יָמֵי מְשׁוּבָה הֵם כִּנְגַד עֲשֶׁרֶת הַדְּבָרוֹת, וְיוֹס רֵאשׁוֹן דְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה כִּנְגַד אֲנִכִּי ה' אֶלְקִיךָ, וְלִכְּן מִמְּלִיכִין הַקִּבְצָה וְיִתְּנוּ לוֹ כַּמֵּר מְלוּכָה, וְיוֹס שְׁנֵי כִנְגַד לֹא יִהְיֶה לָךְ, וְלִכְּן מֵרִי יוֹמָא כִּיּוֹמָא אֲרִיכְמָא כִּי אֲנִכִּי וְלֹא יִהְיֶה לָךְ דְּנִיבּוֹר אֲמֵד נֶאֱמָרוּ. וְלִפְיִי יוֹס כִּיפּוֹר הוּא כִּנְגַד לֹא מִמְּמוֹד אֲשֶׁת רַעַךְ, וְנִיּוֹס כִּיפּוֹר אֲנוּ כַּמְּלֵאכִים וְנִטְלָ כָּל מֵלוֹה, וְיוֹמָמָךְ דְּלִכְךָ קוֹרִין בְּפִרְשַׁת עֲרִיּוֹת כִּנְגַד לֹא מִמְּמוֹד אֲשֶׁת רַעַךְ:

14 יִצְרוֹן מִסֵּט עַל מֵאָה 2

וְכַהֲנָה רַבִּים כַּגְּדִים, כִּפִּי שֶׁנִּפְרָךְ יֵצֵה"ר בְּאֵדָם, כֵּן צִרְךָ אֲדָם לְיוֹתֵר גְּדִים, וּבִיחֹתֵר מֵה שְׁמוֹרֵגַל בַּעֲבִירוֹת שֶׁהֵם בַּגְּדֵר הַתְּאוּהָ, כִּי זֶהוּ טַבְעוֹ וּמוֹנֵג שֶׁל אֲדָם, עֵלּוּל לִכְךָ וְנִשְׁקַע תִּיכֶף בַּעֲוִי"ה מַעַת אֲכִילַת עֵץ הַדַּעַת, בְּאוֹמְרָה "תְּאוּהָ לַעֲיִנִים", נִשְׁקַעָה תְּאוּהָ הַגּוֹף לְרַבִּי הַמוֹתְרוֹת בְּאֵדָם, מִיּוֹם הוּלְדוֹ עַד יוֹם מוֹתוֹ, וְזֶהוּ שֶׁמְבִיא אֲדָם לְכָל דְּבָרִים רַעִים, וְלִכְךָ בַּעֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת, שֶׁנִּפְרָךְ סוֹפֵן בַּחֲלָתָן כְּנוֹדַע, הִיָּה סוֹף הַמֵּאֵמֵר "לֹא תַחֲמוֹד וְלֹא תִתְאוּהָ", וְהוּא נִגְד דִּיבּוֹר הַרֵאשׁוֹן "אֲנִכִּי" וְכוּ', כִּי כָּל הַרּוֹדֵף אַחֵר תְּאוּוֹת וְחַמְדַּת זְמַן שֶׁל שׂוֹא, סוֹפּוֹ לִשְׁכַח ה' מְכָל וְכָל, וְאִין אֱלֹהִים לִנְגַד עֵינָיו, וְיֵאֵמֵר עוֹלָם כִּמְנַהֲגוֹ נִוְהֵג, לִית דִּין וְדִיין בַּעֲוִי"ה. גַּם עִיקֵר הַחֲמֻדָּה וְהַתְּאוּהָ, שֶׁצִּרְךָ לְאֲדָם לִהְיוֹת מִתְּאוּהָ וְחוֹמֵד לְדַעַת אַת ה', וְלִהְיִיר עוֹצֵם יִכּוֹלְתוֹ, וּמֵה רַבּוֹ מַעֲשִׂי בַּחֲכֻמָּה נִפְלֵאָה אֲשֶׁר יוֹסֵד בְּכָל חֵלֶק וְחֵלֶק מִן הַיְצוּרִים, וְחוֹמֵד לְהַתְּדַבֵּק בָּהּ וְלִלְכַת בְּדַרְכֵיהָ, זֹהִיָּה הַתְּאוּהָ הַנְּרִצִּית:

18 פָּקֵדָה סִי"ב - ב' רַבִּי מִנְּעִי יוֹלֵד לְפָא קִיֵּי מִכְּבָד

וְאֵעַן גַּם אֲנִי חֲלָקִי בְּזֵה, דְּאִיתָא בְּסַפְרִים הַקְּדוּשִׁים דַּעֲשֶׁרֶת יָמֵי תְּשׁוּבָה הֵמָּה כִּנְגַד עֲשֶׁרֶת הַדְּבָרוֹת, (וְעֵיין בְּשַׁפְּת אַמַּת עַל רֵאשׁ הַשָּׁנָה דָּף ס"ט ע"ב) וְלִפִּיכְךָ שְׁנֵי יָמִים שֶׁל רֵאשׁ הַשָּׁנָה הֵמָּה כִּנְגַד אֲנִכִּי וְלֹא יִהְיֶה לָךְ. וְכַשֵּׁם שֶׁמְצוֹת אֲנִכִּי לֹא תִיחַכֵּן אִם עוֹבֵר עַל לֹא תַעֲשֶׂה שֶׁל לֹא יִהְיֶה לָךְ וְכוּ' וְאֲנוּכִי וְלֹא יִהְיֶה לָךְ מִיִּשְׁךְ שִׁיכִי בַּהֲדִי הַדְּדִי כַּמּוּבָן, כַּמוֹ כֵּן שְׁנֵי יָמִים שֶׁל רֵאשׁ הַשָּׁנָה קְדוּשָׁה אַחַת הֵם וְכִיּוֹמָא אֲרִיכָא דְּמִיָּא וְכִידוּעַ.

15 יִצְרוֹן מִכְּבָד מֵאָה קָבֵל
הַשְׂאֵלִי לְאֵזְרוֹן מִכְּבָד מֵאֵמֵר אִיִּן בּוֹזֵא וְכָל הַעֲבִירוֹת וְחַמְמַיִם הַכָּל מִחֲמַדָּה כַּמְּשִׁכִּי כִּי, לֹא תַחֲמוֹד" כָּלֵל כָּל הַדְּבָרוֹת וְכָל הַתְּרוּהָ, כַּמוֹ שֶׁחֲאִרְיִכוֹ בּוֹה וְעֵיין בְּדַבְּרֵיהֶם,

הֵנָּה לִפִּי זֶה יוֹם הַכִּיפּוֹרִים הוּא כִּנְגַד הַדִּיבּוֹר הַעֲשִׂירִי, שֶׁהוּא "לֹא תַחֲמוֹד" וּבְפִרְשַׁת וְאַתְחַנֵּן (דְּבָרִים ה' י"ח) וְלֹא תַחֲמוֹד אֲשֶׁת רַעַךְ. וְאִם כֵּן עֲנִין עֲרִיּוֹת הוּא מְכוּוֹן לְיוֹם הַכִּיפּוֹרִים, וְלִפִּיכְךָ דַּבֵּר בַּעֲתוֹ מֵה טוֹב לְקַרָּא פִּרְשַׁת עֲרִיּוֹת בְּיוֹם הַכִּיפּוֹרִים. וְהַבֵּן.

16 יִצְרוֹן מִסֵּט עַל מֵאָה 2

עֲרַב יוֹם הַכִּפּוֹרִים הוּא כִּנְגַד לֹא תִגְנוּב, כִּי זֹהִי תְּכִלִּית הַתְּשׁוּבָה, עֲבִירוֹת שֶׁבִין אֲדָם לְמִקּוֹם, וְאַמְרִינָן (מִנְּהַרִין קִי"ג) בּוֹמֵן שְׂרַשְׁעִים בַּעוֹלָם, חֲרוֹן אַף בַּעוֹלָם, מֵאֵן רַשְׁעִים גְּנָבִי, לִכְךָ יֵשׁ לַעוֹרֵר עֲרַב יוֹם הַכִּפּוֹרִים לְסַלֵּק אֶף וְחַמָּה, לִכְּן מְסִימִים בַּחֲתִימַת תְּפִלוֹת יוֹם הַכִּפּוֹרִים לְמַעַן נַחֲדֵל מַעוֹשֶׁךְ יְדִינָה, וְלִכְךָ בַּעֲרַב יוֹם כְּפוֹר שׁוֹחֲטִים תְּרַנְּגוּלִים, לוֹמֵר כִּי אִם כֹּלָה וְנַחֲרָצָה לַעֲשׂוֹת דִּין בְּנֵהֲנִים מִגּוֹל, יִשְׁפוֹךְ חֲרוֹנוֹ עַל עוֹפּוֹת שֶׁמַּחֲפִּטְמִים מִגּוֹל מִשְׁדּוֹת וְכַרְמִים וְכַהֲנָה, כִּי לִכְךָ זוֹרְקִים בְּנֵי מַעֲיִים שֶׁלֵּהֶם כְּנוֹדַע בְּשׂ"ע (אֲרִיחַ סִימָן תְּרִי"ה), וְכֵן שְׂאֵר יָמֵי תְּשׁוּבָה, הַעִיקֵר לְפִשְׁפֶּשׁ בְּמַעֲשִׂי וְלַעֲשׂוֹת גְּדִים וְגַדְרֵי גְדִים, לְבַל יִשׁוּב וְיִהְיֶה חַס וְשָׁלוֹם כְּכֹלֵב הַשֶּׁבַע עַל קִיָּאוּ, וּבְפִרְט בִּימֵי תַעֲנִית, צִרְךָ תִּיקֵן וְגַדְרִים לְהַחֲוֹטֵאִים בְּמֵאֵכֵל וּמִשְׁתֵּה, וְלַעֲשׂוֹת גְּדֵר לְמַעַט הַתְּאוּהָ, וְאִין לָךְ אֲרַם שְׁסוּבֵל יִסּוּרִים וְכַאֵב וְצַעַר

19 סִיּוֹס מִכְּבָד - סִיּוֹס בְּקָבוֹשׁ

אֲבִי מוֹרִי עֵיָה (הַשַּׁפְּת אַמַּת וְצ"ל) אֲמֵר עַל דְּאִיתָא (ר"ה ל"ב ע"א) בְּרֵאשִׁית נְמִי מֵאֵמֵר הוּא, רְמֵז עַל רֵאשׁ הַשָּׁנָה, כִּי בְּרֵאשִׁית הוּא מֵאֵמֵר סְתוּם שֶׁלֹּא כְּתִיב וְיֵאֵמֵר, וְכֵן (תְּהִלִּים פ"א ד') בְּכַסֵּה

ליום חגנו דרשו בגמ' (ר"ה ח' ע"ב) על ראש השנה

אזכרות יוסף זכור סלוק אורכ 32-33

ועפ"ד"ן יש להבין ניכ מסע על מה שקבעה תורה יוה"כ רייקא ליום החשונה אשר כבו אסורו בזה מסע למעלה ויל עיה ואציע דביי התרא וזמא סרק וכיזו היל כפני סה נהנה קורת רוח בעשרת הימים סריה ועד ויהיכ כגוד עשרה נסיעות שנתבזה אביהם אביתו כו ונגוד עשרת הרבות שקיבלו ישראל כספיתו כו עכ"ל יסבוא דעשיית הם נגד עשרת הרבות דמאיתו ביערת רביש וחלק כ דרשה אז רבי כו סבברא תפשיי וכי שם הוייתו מקמא רבי ישי ריה הם יוסא אריכתא הייעו שיסום דרם נגד כי רבותה הראשונות אנכי ולא היי רבוידת אחר נאמר ועיכ גם כ ה"סום הם יוסא אריכתא ודיק עכתי' עיש.

בבב קי"ט ס' ליצור מרחק 21

קאָה סמאל [נ"א: השטן] שלא נמצא בהם חטא ביום הפורים, אָמר לַפְּנֵי רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, יֵשׁ לְךָ עִם אֶחָד קְאָרְץ כִּמְלֶאכֵי הַשָּׁרָת בְּשָׁמַיִם. (נח) מִה מְלֶאכֵי הַשָּׁרָת אֵין לָהֶם קְמִיצוֹן, (נח) קֹךְ הֵם יִשְׂרָאֵל עוֹמְדִים עַל רִגְלֵיהֶם בְּיוֹם הַפְּרוּרִים. (יח) מִה מְלֶאכֵי הַשָּׁרָת אֵין לָהֶם אֲכִילָה וְשִׁתְיָה, קֹךְ יִשְׂרָאֵל אֵין לָהֶם אֲכִילָה וְשִׁתְיָה בְּיוֹם הַפְּרוּרִים. מִה מְלֶאכֵי הַשָּׁרָת נִקְיָם מִכָּל חָטָא, קֹךְ יִשְׂרָאֵל נִקְיָם מִכָּל חָטָא בְּיוֹם הַפְּרוּרִים. (יח) מִה מְלֶאכֵי הַשָּׁרָת שְׁלוֹם מִתְּנָה בְּיַנְיָהֶם, קֹךְ הֵם יִשְׂרָאֵל שְׁלוֹם מִתְּנָה בְּיַנְיָהֶם בְּיוֹם הַפְּרוּרִים.

אזכרות יוסף זכור סלוק אורכ 33

והגה עסידו הנה יורה הוא נגד לא תחמוד ולא תתאוה ותישבת בזה קיימת ר' יהודה הלוי היל שהביא הראב"ד בשם פ"שח יתרו ראיך אפסיר לצות על החסרה דבי האדם כרד יתסוד בלכו וכבה האדם רק לסטול על החסרה התאוה שבלב שלא לעשות כפי החכמה והתאוה שהלב תכור אבל על טף החסרה אך שיד לצות על הלב שלא יחסוד עיש ועמי' דכבו הגיל ולא תחמוד הוא נגד יחיים והנה בפ"סא סרק סוי סבוא רבויהי ישראל הם בסלאכום עיש ועיכ סלאך הרי אין כו תחמה כלל ועיכ לסי עניין רבוה לא תחמוד דהוא נגד יהיכ שפיר שדך לצות על טף החסרה ואף היצוד הוא על כל השנה ייל כזות היצוד לראות לא ליה לא תחמוד הייע שיאה האדם לוכך ולסודי עצבו ככל השנה לשיכול להשיג כיהיכ מדינת הים דהוא ביכול טף החסרה ודיק -

בבב סקרו 23

אמר ר' יהודה הלוי הנה יורה הוא נגד לא תחמוד ולא תתאוה ותישבת בזה קיימת ר' יהודה הלוי היל שהביא הראב"ד בשם פ"שח יתרו ראיך אפסיר לצות על החסרה דבי האדם כרד יתסוד בלכו וכבה האדם רק לסטול על החסרה התאוה שבלב שלא לעשות כפי החכמה והתאוה שהלב תכור אבל על טף החסרה אך שיד לצות על הלב שלא יחסוד עיש ועמי' דכבו הגיל ולא תחמוד הוא נגד יחיים והנה בפ"סא סרק סוי סבוא רבויהי ישראל הם בסלאכום עיש ועיכ סלאך הרי אין כו תחמה כלל ועיכ לסי עניין רבוה לא תחמוד דהוא נגד יהיכ שפיר שדך לצות על טף החסרה ואף היצוד הוא על כל השנה ייל כזות היצוד לראות לא ליה לא תחמוד הייע שיאה האדם לוכך ולסודי עצבו ככל השנה לשיכול להשיג כיהיכ מדינת הים דהוא ביכול טף החסרה ודיק -

בבב סקרו 24

למה תוקעין ומריעין כשהן יושבין ותוקעין ומריעין כשהן שומדין. פירות כיון שעמדין למקוה כהן עמדין דמקיעות שעל מלך הכרומם הן עיקר (ג): למה תוקעין ומריעין כשהן יושבין ותמייקן מדי לערוב אל השטן פירות להכניע אל הילך דמכניע (פסס ג ח) אם יתקע שומר נפשו ועם לא יתרו דשטן הייע יר הרע ודנרס לקס דלאמר (נכ"ט ט.) הוא שטן הוא מלאך המות הוא יר הרע

אזכרות יוסף זכור סלוק אורכ 34

ועפ"ד"ן הנה טוכן ניכ שים יוסא וכי אזי השטן ניכסי שפיר שפיר דמי אית ל רשותא לאספני ביומא רבתי' ליה לי' אשוחא לאספני עכ"ל הנני היל דפי רבנותה על היצוד הגרוא שטן וכש"כ כיכ פ"ח א) הוא השטן הוא היצוד וכוונת היצודי כל השנה יש לו כח להסת' את האדם ומסאכי כיהיכ אין לו כח להסת'

וכזה הוא כחירושי דרין ריה ופ"ו ב) אך דאמר התקעין ומריעין וישבו ועסודין כד לערבב השטן וכחירושי דרין אהך כרדי לערבב ויל פי' להנכיז היצוד כרתהי התקע שומר כעוד העם לא יתרו דשטן היינו יצודו וברדיל דאמר הוא השטן הוא היצוד כד עכיל וכוונתו לשיים כיכ הגיל ועיכ גם כאן ייל דיק השטן ניכסי שפיר כו התנה על היצודי רבויהי אין לו כח להסת' וכן ספורש בשרת כרדי וייל פי' קציב רבויהי אין יצודי שלם ועיכ ניהן יום זה לבשרה לישראל רבין דאין יצודי שולם כו בקל יוכל האדם לעשות חסונה ביום זה עכיל ולענין יש לפרש שים יוסא רגיל על הכתה דואת דאין יצודי שולם רק שפיר יופי אבל כיהיכ אין שולם ואין כו כח להסת' ופסד הרבר דאין כו כח להסת' כיהיכ הוא מסאת העניין הגיל דיק ככל השנה דיש עניס הסרת הלב הלילה גם נגד דדאר עיכ היצודי כסית ככה החסרה לעשות חלילה כפי החסרה ומסאכי כיהיכ דמריעו היום (והנהו הוא רבויר לא תחמוד הוא נגוד ובוטול טף החסרה ואין אז חסרה הלב כלל לרוע ועיכ ניכ אין ככה היצודי להסת' אז לאיסוד בין שאין אז חסרה הלב כלל ליה וכמנ"כ -

ועפ"ד"ן ה"ס' הנה דרבנותה רבויהי אין כח ליצודי להסת' ותישבת הא דאספני השטן ניכסי שפיר כו ולכאורה ניכסי זאת קשה מביין דאספן שמו וסה ומה שטן ומה עניין לחשוב הוא הידעה וכסודושיין השטן אין ראוי לחשוב רק טף השטן וכמנ"כ ואולם לטורשיטי הגיל נגון הרבו דנודע רש כו כיכני צדיום אי יצודי נגלה שירוע שהיא איסוד ואך שבתאוה דלבר ואין ככחו לנגוד על התאוה כו יצודי צסן חסרה שפסחדי את האיסוד כן האדם ומסעוהו שהדבר הוא רשות או יחר סזה ישרוא עוד סצוה וכאמת הוא איסוד חתי כש"כ סוכה (ניכ א) וי' סמנת יש לו ליצודי חרד סנייעו אסוני עיש הייע רצונותו הוא שם היצודי הצסן והגסתי הגיל שפסחדי הרע שברבר וססעוהו לחשוב שהיא רשות או סצוה חתי סצסן תפחת הרעה על כל יושבי הארץ רבאמת נפש הישראלית הוא קדושה וארא לה להפוא כלל ועיכ אם יכא היצודי לאיש הישראלי בתהלה סיד לסתוהו על דבר שהיא איסוד דדאי לא ישמע לו ואך בראשונה כא בהסתר הצסן שפסעוהו על איסוד שהיא רשות או סצוה וכש"כסוע לו וכבר נהפס כעכור ריל אז (כבר יש לרע תפיסה כו חלילה דכיר דגרת עכור עד שככחו להסת' גם על דודן חלילה חתי סצסן תפחת דרעה וגי סיי הסתיות הרעה והתהלהתה הוא סיצודי הצסן הגיל ודיק הנה סה שכיחוכ אין כח ביצודי להסת' מסאת ביכול החסרה דרי יו רק כשיורע שהיא איסוד דוא כיהיכ אין הלב תוסד כלל נגד רצונו יח' ואין רצון כלל כיהיכ על איסוד ובגיל מיהשליטי שבעות ועיכ אין כח ביצודי להסת' ומסאכי אם כא בהפסעה שהיא רשות ואינו איסוד כלל ומכיש אם ססעוהו עוד שהיא סצוה זה ודאי שייך גם כיהיכ שררי כא לעשות סצוה וכן כיהיכ יש לעשות סצות חתי יצודי הצסן הגיל דדאי ישנו גם כיהיכ ואך היצודי מסנן האי היינו היצודי הנגלה שיהע שהיא איסוד כו זה הוא דלית כיהיכ וכמנ"כ דהו רבנותה השטן כיהיא הידיעה הייע יצודי ידוע וגלוי שיהע שהיא איסוד כו דוא רבויהי ליה לי' רשותא לאספני ולהסת' אבל יצודי הצסן דרי ישנו גם כיהיכ ועיכ אין לוסר שטן סתם רשטן סתם דרי גם היצודי הצסן ככלל דוא הוי אית' גם כיהיכ דיק השטן כיהיא הידיעה ויש יצודי הידוע ונגלו הוא רבנו רק שפיר זיסי כנספחו (אבל כיהיכ אין לו כח להסת' ודיק. -

אזכרות יוסף זכור 26

וְלֹא־תַעֲנֶה בְרַעַךְ עַד שָׂוֹא: ס' י' וְלֹא תַחֲמֹד אִשֶּׁת רַעַךְ ס' וְלֹא תִתְאַוֶּה בֵּית רַעַךְ שִׂדְהוּ וְעַבְדּוֹ וְאַמְתּוֹ שׂוֹרוֹ וְחַמְרּוֹ וְכָל אֲשֶׁר לְרַעַךְ: ס'

בבב סקרו 27

וְהִרְאָה אִשָּׁה כִּי טוֹב הָעֵץ לְמֵאֲכָל וְכִי תֵאַוֶּה הוּא לְעֵינַיִם וְנַחֲמָד הָעֵץ לְהִשְׁכִּיל וְתַקַּח מִפְּרֵיוֹ וְתֵאכְל וְתִתֵּן גַּם־לְאִישָׁהּ עִמָּה וְיֵאכְל:

אזכרות יוסף זכור 28

גזל ועריצות שנמשו של אדם מתאוה להן ומתמרחן

אזכרות יוסף זכור 29

אמר רב יהודה אמר רב ארוב בגזל ומיעוט בעריצות ודכל בלשון הרע בלשון הרע סלקא דעתך אלא אבוק לשון הרע:

והנה הדטר העשיר, שהוא לא חמור, כנגד נגלל הלנה, שהוא הספל תלל הגלגלים, והיא מורה על הסמדה:

כחן מלך 36

(מ) פרי עץ הדר. שפעם עזוי ופריו שות. הדר. הדר באילנו משנה לשנה. וזה אחרוב. לשון רש"י. והן אסמכתות שעשו רבוהינו יי לקבלתם. וריא כתב. והאמת אמרו כי אין פרי עץ יותר הדר ממנו. ודרשו בו הדר באילנו. אסמכתא יי. הנסון בעיני כי האילן הנקרא בלשון ארמית אהרוב נקרא שמו בלשון הקודש הדר. כי פירוש אהרוב חמדה. כדמחרגמינן נחמד למראה יי. דמרגג למיתוי, לא תחמוד יי. לא חרוב יי. ואמרינן סכל שפר ארוב נכסין יי. ולשון חמדה והדר שוים בסעם. ונקרא העץ הפרי בשם אחד. כי כן המנהג ברוב הפירות תאנה אגור רמון זית וזולתם. וכן זה שם העץ הפרי שניהם בארמית אהרוב. ובלשון הקודש הדר.

קראו אלן קלוס פכוסים 37

י נחות אתה ארי טב
אילן למיכל וארי אסי הוא לעיניך
ימרגג אילנא לאסתפלא ביה ונסיבת
מאביה ואכלת ויהבת אף לבעלה
עמה ואכל:

38 יב פכוסים 38

ג כתפוח
בעצי היער כן דודי בין הפנים בצלו
חמדותי וישבתי ופריו מתוק לחכי:

39 אמן יקר 39

והנה הארבע כי ביהוה יחייב נגד דיבור לא תחמד לכן כי הוא ביטול החמדה והנה כל הרי ימים שאחרי יחייב ענין מתקיימת ומתוקנת בארם מדרגת יחייב הסמכה שעסקין בה ימים אלו בהננת סעודה סוכה חלוב ושבתה יום לכן אין אובדן את המדינה שהשינו ביהוה כמו שאין אובדן בה ימים אלו מדרגת סוכה וסילוק העונות שהשינו ביהוה דוק מיום ראשון דסבת ואילך הוא רמחל השבת עונה כשפחיות דבר המרשם וסמכת שעסקין בה ימים אלו בהננת סעודה סוכה כי לכן אין כם חשבון עונה ויום ראשון וסבת הוא ראשון לחשבון עונות ועיני כך ניכר אין אובדן מדינת ביטול החמדה שהשינו ביהוה ומחלל התעוררות החסדה רק ביום א' וסבת ועיני סעודה עונתה וסבתה או היום כלום עניני סעודה אשר מיום ענינים החסדה כסבאר במורה עבוכים חלק כי סוק יוד חיל וכן וכו' הסילוסופים שלירה נה מסוף החסדה וסיוהר ביטול המרשם ודראי על זה חסמת חיסים הגהרות בתספת הירח חסיתם במסרתו היות המשך בימים עה הקרם היות החסרתן כשוננו לאהר כי עכיל וסבאר בזה כי המים מתיחסים וסמכים אורי הלכנה והנה בראוביע עתה מ' יתנו עהיב לא תחמד כי חיל והנה הדיבור העשירי שהוא לא תחמד כנגד נגלל הלנה שהוא שסל סכל הגלגלים היות תורה על החסדה עכיל וסבאר ריש בלכנה ענין החסדה ואי כם המים הנסמכים ומתיחסים ללכנה יש כם ניכר ענין החסדה ועיני ענין ניסוך המים ללכנה היות שפסנכין וסקיבין החסדה ללכנה היות ענין הכנסת החסדה לקדשה הדיק וכן הוא ניכר ענין לקחת הר מינים שנתנה תורה בראשון וסבת לרצות על המים והצתה ניכר להבנים החסדה לקדשה שותרי החסדה לרצות ית והיו לרצות על המים הדיק ועיני האתרוג ניסוך בפיע בכל הרי מינים ולא נכלל האתרוג בתורה באות ויו הצדקה עם שאר המינים והו עטור היות האתרת יש בו בפרשיות ענין החסדה כסבאר ביסכין עתה מ' אמור חיל הגבון בעיני כי האילן הנקרא בלשון ארמית ארית נקרא שמו בלחיק הדר כי מ' אתרת חסדה כדמחרגמינן תחמד לביאה ורצת למחיל לא תחמד לא תתן בו עכיל הרי כי האתרת יש בו בפרשיות ענין החסדה כי כך שמו מ' חסדה ועיני הוא נקח בפרשיות והנה בפרשיות יתן יש בו בפרשיות ענין החסדה ונתנת הכנסתה לקדשה אשר הו סכון כללית הרי מינים הדיק הנה ניתן או ניכר סעודת הישיבה בצל סוכה אשר הישיבה בצל הוא ניכר ענין חסדה וסמכותו בו ל' חסדה כסבאר בצל חסדה וישבתי הרי הישיבה בצל הוא חסדה ועיני ניסוך חסדה בצל סוכה וסמכה אשר שם חסיהם חסיהם ניסוך חסיהם לקחת הר מינים הישיבה בסוכה כלם ענינים להבנים החסדה והתעוררות או לקדשה הדיק הישיב. —

והנה עמידו יהוה הוא נגד לא תחמד ולא תתאה הנה יש להבין ניכר ענין יהוה מה שיהיה סבאר על כל המאמץ שנתנה זה השודשי כל המאמץ הם כי הם לחד חמדה ותאה כי שורש כל המאמץ הם חסא עין הרעת שיהי המאמץ הראשון שבעולם הראשון הוא המיד שיהיה לכל המאמץ וכמו שאמרו כבר ובחמא עתה סעודת אילו הני להיר כנחש שרירי להיר על בוראו ובמבואר בפרשיו וכשיה הענין זה איז עהיב אם ישוך הנחש כלא לחש ואין יתרון לכעל הלשון עיש חסדה ותאה כרתה וכי תאה היא לעינים תחמד העין להשכיל עיב אילו הני להיר חסדה ותאה להיותם יחד בחמא אחר המא עתה זה מורה כי יש להם שייכות וליו וקשורים בקשר אחד ועיב סעודת בהם שהם נחשבים יחד כי חסדה ותאה הם נול וערתה וכלי הששנה מכית וניכר נול וערתה שמשו של אדם מתאה להן ומחמתן הדיק תול הוא חסדה דעל מסון נוסל ל' חסדה שחומר סמך בביר וערתה הוא תאה ותאה המסנל ועיב סעודת שנתשבים יחד אילו הני להיר תול וערתה וכשיה ניכר (קסיה או) חכ בגול. סיעודת בערות הכל בלחיר בלחיר סלקא דעתך אלא באמך להיר ועיבם נחשבים אילו הני יחד נול וערתה ולהיר וכן כסבת נחללים יי נאמר אם ראת ניכר ותרץ עמו ועם סמאפים חלקך פך שלחת כרעה ולשון חסדי סרסה חשב באורך ידברתי הרי ניכר אילו וניכר וערתה ולהיר והנה ביהוה הוא כפרת וסילוק אלו הני כי נול וערתה והם חסדה ותאה הנה מדינת המים הנה נגד לא תחמד ולא יתראה איך מדינת המים הוא עטור וביטול החסדה ותאה ועיב כחון לכפר עליהם (תור הענין שקרין ככנו. ויהיב בפרשת ערות וספסירין בונה דכתיב ביי וישיתו סודכם הרעה וסן המסא אשר בפרשם הרי ודחבר נול בפרש וכן סעודת עור כפרה ביהוה על ערות בפרש כשעיר השחלה דכתיב ביי לעזאול דרשתי ביוסא וסין בו) לכפר על סעודה עתה עזאל מ' על ערות ועל ניכר נגד ביהוה בפרש בתפלת נעילה למסן נחול סעודת ירתו)

31 י. נ. י. 31

הנה חייא בר רב מדרפתי ויעניחם את נפשוהיכם בחשעה וכי בחשעה מתענין והלא בעשור מתענין אלא לומר לך דכל האוכל תשורה בחשעי מעלה עליו הכתוב כאלו התענה חשיני ועשירי:

32 ק. י. 32

הנה וכל המבטל לשון הרע וכל המעיד ערות שקר כדכתיב ראי להשליכו ללכבים שאמר ל' כלכל תשליכן אותו וכתוב בתורה ל' לא תשא שמע שוא וקרי ביה לא תשא

33 אמן יקר 33

והנה עמידו יש להבין ניכר ענין מה דעיהוה יהוה הם תענית אחר אדך וכעיהוה האכילה ושותי סעודה וכל האוכל ושותה בחשיני כאלו התענה חשיני ועשירי נמצא דעיהוה יהוה הם תענית אחר אדך וזה מורה כי יש ענין אחר וקשיר לבי המים האלה מניחין בהם תענית אחר אדך ועיב לדכנו יסוד ענין האתרוג מה כי הנה עהיב יום המי מימי התשובה הוא נגד הדיבור המי סוכה דסבת לא תענה יהוה הוא נגד דיבור העשירי לא תחמד ולא תתאה והנה כבר אמרו כי להיר חסדה ותאה יש להם תעם וקשור וליו והנה דיבור לא תענה בישך עד שקר הוא דחוקת להיר והוא סמאפים עם חמא עתה שקר וכסבאר בשם סמאפים (קיה או) ואר שישת בו כל המספר להיר וכל המבטל להיר וכל המעיד ערות שקר כדכתיב ראי להשליכו ללכבים שגא כלכל תשליכן אותו וכתוב בתורה לא תשא שמע שוא וקרי ביי לא תשא עכיל הנסי הרי ערות שקר נחשב יחד עם להיר ושותה סמאפים ככתוב אחר לא תשא שמע שוא וכן כסבאר ריש קדשים ויעשוב שם כדמסמקס והנה נגד ערות הרבות ואמר שם על לא חלק רכיל והוא נגד לא תענה כרעך עד שקר ועיב עהיב והוא דיבור לא תענה דטלל החוקת להיר ויהיב והוא דיבור לא תחמד ולא תתאה לכן הם מתאמים יחד הם תענית אחר אדך והוא סמאפים אחריו התאמות להיר עם חסדה ותאה ניכר ועיב ניכר כי הימים האלה שהם נעטם הם ניכר מתאמים יחד ודקי. —

34 חסדה ופכוסים 34

וכך אמרו הפילוסופים יי כי יש לירח כח גוסף ומיוחד ביסוד המים, והראיה לכך גוספת הימים והגהרות בתוספת הירח, והסרוגם בחסרונו, וחלות ההתפשטות בימים עם הופעת יי הירח והגסיגה בחזרתו, כלומר עליתו וירידתו ברבעי יי הגלגל כפי שהדבר פשוט וברור אצל מי שהתחקה על כך.

40
מלך חסד ורחמים

הגה בארבעים יום האחרונים, עלה משה רבינו
להר צא' צאלול, וירד עם הלווחות צידו
ציום הכפורים. ואינו מצואר צאחה ציום
מהארבעים יום כחצ הקצ"ה אה הדנרות על
הלווחות. ויחקן שכתבם צעשרה צימס האחרונים
מר"ה ועד צוהכ"פ, שהם עשרת צמי משונה,
וככל צום כחצ דצרה אהת.

41
מלך חסד ורחמים

בספר אלף כחצ (אות
משקא), שהצוה מה שראה כחצ"י הגה"ק רצי
דניאל פרוסקיץ ז"ל צחי' לר"ה שכותב, שכל
צום מעשרת צמי משונה אמר הקצ"ה דצור
אהד מעשרת הדצרות ע"ש. והנה ספר זה לא
נמצא לפנינו, ולא נמצאר הכוונה שכל צום
אמרי' הקצ"ה דצור אהד כו', ואפשר שז"ל
שכל צום מעשרת צמי משונה אכחצ' הקצ"ה
דצור אהד מעשרת הדצרות. והן הן הדצרים
שכתבנו.

42
מלך חסד ורחמים

ובספר אלף כחצ שס (אות ממד) הציא דצור
נאה צענין זה צשם אחיו, להיות
שעש"מ מכוונים כנגד עשרת הדצרות כמונא
ציערות דצש, א"כ צום ג' משרי הוא נגד לא משא
אה שס ה' אלהיך לשוא. ולכן התאמתנו לבטל
אהדכרתא מן שטרי"א ציום זה, וכמ"ש צר"ה (צום
צ) צתלתא צתשרי צטילם אהדכרתא מן שטרי"א,
שהוא מענין לא משא אה שס ה' אלהיך לשוא
ע"ש.